♦bloc-notes♦

TRANSFORMAREA echipei F. C. Rapid

In rândurile noastre, gruparea F. C. Rapid nu a găsit întotdeauna aprecieri elogioase. Dimpotrivă.

Pentru minunile blonde şi brunete, sau pentru câteva din mediocrităţile ceferiştilor cari bâlbâesc un football poticnit, penibil, nu am avut întotdeauna decât notări severe.

Nu avem nimic cu Auer (minunea brună), cu Baratky (minunea blondă) sau cu celelalte minunăţii de diverse culori ale Rapidului. Ce am putea avea?..

Nu avem nimic de împărţit cu conducătorii Rapidului. Nici nu-l cunoaştem. De altfel, sânt atât de ascunşi, încât nu îi cunoaşte nimeni..

Deaceia, asprimea observaţiilor noastre sau nota caustică a admonestărilor din cronicele noastre de football, nu au nimica subiectiv. Nici explicaţii de răfuială personală, nici obiective de trântă dreaptă, pentru o adversitate de nuanţă extra sportivă.

Şi fiindcă adesea am fost puşi să notăm, aici, valoarea feroviarilor, am fost obligaţi s'avem aproape întotdeauna adjective corosive pentru minunile multicolore ale Rapidului.

Am făcut-o. Nu ne puteam eschiva. Fiindcă în scrisul nostru nu s'au strecurat niciodată bâlbăeli, de atitudine imprecisă.

Deaceia, între noi şi Rapid s'a interpus de câtăva vreme hotarul unei neînţelegeri platonică, dar efectivă.

Câţiva dintre staroştii Rapidului au venit să ne întrebe nedumeriţi:

— Ce aveţi cu noi?..

Iată întrebarea care ne-a impus aceste noui rânduri de explicaţii cu feroviarii.

— Ce avem cu ei?..

Dar pentru D-zeu, ce poate să aibe un gazetar cu o grupare de care nu îl leagă nici prietenii, nici antipatii personale?..

Nimic.

Am putea întreba mai de grabă ce are Rapidul cu noi. Căci doar Rapidul, prin mediocritatea sufocantă a minunilor sale blonde şi brunete sau prin minunea hazlie a câtorva mediocrităţi, ne-a impus aprecierile severe pe cari le-am avut adesea pentru feroviari.

Iată unica explicaţie a atitudinei noastre din ultimul timp. Iată adevăratul vinovat pentru această atitudine.

Se anunţă acum, prefaceri importante la Rapid: înlocuirea antrenorului, modificarea echipei, normalizarea minunilor...

Le aşteptăm.

Şi cum, avem motive să credem că prefacerile acestea vor normaliza existenţa Rapidului avariat momentan de minuni şi lipsă de convingere în joc, vom fi primii cari ne vom divulga bucuria că normalizarea echipei Rapid a furnizat Capitalei şi footballului românesc, o nouă echipă mare.

O echipă mare care avem nevoe şi pe care Rapidul prin râvna materială pe care o depun conducătorii, o merită...

George Fulga

Sportul... feroviar

— Hai, repede, repede. Mai putem juca o minge până vine simplonul... («Punch»-Anglia)

Pe sala «Federaţiei române de football». *Lume multă, zgomot, discuţii şi oficiali.*

Lume multă peste tot, zgomot pretutindeni, discuţii pealocuri şi oficiali — într'un singur colţ. Retraşi în colţul dinspre biroul d-lui Luchide, aproape 10 oficiali discută. Nu vă aşteptaţi să discute regulamenle sau clasamentul Diviziei Naţionale A.

Pe ordinea de zi a discuţiei figurează tot o chestiune de sport, dar anecdotică... S'a instituit un premiu (simbolic) pentru cea mai bună anecdotă cu subiect sportiv.

Au luat parte la acest concurs, oficiali cu cel mai conturat prestigiu de umorişti. Vă închipuiţi, deci, că anecdotele concurente au fost destul de... slabe.

Din lipsă de concurenţă efectivă a fost premiată, astfel, următoarea anecdotă, prezentată de un reprezentant al «Federaţiei române de nataţie», *şi primită de juriu cu suficientă răceală. (Din pricina timpului care nu permite încă inaugurarea sezonului nautic...)*

— «La ultima olympiadă a avut loc o probă mixtă de mare fond. Au luat parte la această probă, cei mai faimoşi înotători din lume şi o singură înotătoare, primită în concurs cu explicabile zâmbete de ironie.

Plecarea.

Dintr'un capăt, în celălalt al bazinului, innotătorii tae apa cu o viteză frumuşică. Innotătoarea urmează trena, cu o uşurinţă manifestă. Un tur, două... zece... două zeci...

Innotătorii au început să dea semne de oboseală. Se zbat totuşi să meargă înainte, pentru premiul care va fi conferit concurentului care va face cele mai multe tururi.

Singură innotătoarea îşi continuă drumul cu uşurinţă, şi cu un zâmbet care a alungat zâmbetele de ironie cu cari fusese primită.

Alte tururi... Treizeci... patruzeci... şaptezeeci... o sută...

O parte din innotători au abandonat.

Alte tururi. Două sute... trei sute... cinci sute..

N'a mai rămas în cursă decât un singur concurent: innotătoarea, care-şi continuă cursa în aceiaş alură, cu acelaş zâmbet înflorit în glastra gurii, dar pe sub arcul de triumf al unor aplauze cari au înlocuit frenetic ironiile dela început.

— Ajunge!.. a decretat juriul. exasperat de lungimea cursei pe care — neobosită — innotătoarea pare hotărîtă s'o n'o oprească cinci luni.

Eşită din bazin, învingătoarea este felicitată de preşedintele juriului care-o întreabă nedumerit:

— Cum aţi putut învinge rezistenţa celor mai buni innotători din lume?...

— Foarte simplu.

— Ce metodă de antrenament aveţi, ca să puteţi ajunge la o valoare atât de ridicată?...

— Nici-o metodă.

— Nu vă antrenaţi?...

— Nu.

— Atuncea, cum puteţi să fiţi atât de rezistentă?...

— Ocupaţiunea mea m'ajută să fiu neobosibilă.

— Dar cu ce vă ocupaţi?...

— Fac trotoarul la Veneţia...

Castor

Retragerea Crişanei din divizia naţională

Ceeace într'un trecut nu prea depărtat nu se întâmpla deloc, ceeace în ultimul timp s'a petrecut cam des, a devenit azi o metodă. Cu pretenţii de infailibilitate din partea celor cari o practică.

Ne referim la retragerea echipelor din Divizia Naţională A, B, sau alte litere.

Oricât am fi contra acestui sistem, trebue să recunoaştem că retragerile au fost făcute pentru oameni şi deaceea aplicarea lor de către echipele de football, n'ar trebui să surprindă.

Decât că retragerile trebuesc făcute totdeauna în mod strategic şi în timp util.

O armată care se retrage în mod strategic, salvează prin aceasta mii de vieţi.

Iar o retragere la timp, efectuată de o mare vedetă, nu-i ştirbeşte cu nimic reputaţia, care, dacă nu s'ar fi bucurat de o astfel de retragere, ar fi eşit serios avariată.

Iată însă că pe ecranul actualităţii sportive se profilează acum, ameninţătoare, două retrageri „senzaţionale": Crişana şi Gloria se retrag din Divizia A dacă... etc. etc.

Am retezat intenţionat ştirea, ca să ne oprim puţin asupra retragerii Crişanei.

Crişana se... retrage din Divizia A?!

Dar după cât ni se pare şi după toate clasamentele, avem impresie că Crişana va fi obligată să se... retragă în vastele apartamente ale Diviziei B.

Cum rămâne atunci cu „ameninţarea" că se... retrage? Asta ne aduce aminte de o istorioară mai veche.

Un funcţionar dela o instituţie oarecare a fost înştiinţat de şeful lui că e concediat.

Funcţionarul — cunoscut ca un tip impulsiv — s'a repezit imediat la şeful lui, foarte enervat:

— Aşa? M'aţi concediat? Ei bine! Să vedeţi ce sunt eu în stare să fac!

Şi a eşit trântind uşa.

Şeful, foarte speriat, mai cu seamă că-i cunoştea şi caracterul violent, s'a repezit după el.

— Ascultă dragă, potoleşte-te. Ce vrei să faci? Spune-mi te rog, ce vrei să faci?

— Ce-o să fac? Ei bine, voiu face ce n'a făcut nimeni în instituţia asta, de cinci ani încoace.

Şi iar a plecat,

Şeful, din ce în ce mai speriat, s'a luat iar după el, l-a prins de haină şi l-a rugat stăruitor:

—Dragă, te implor! Spune-mi ce vrei să faci?

— Ei bine! Aflaţi că-mi voiu da demisia!...

Exact ameninţarea cu retragerea Crişanei.

A. Nol

REPORTAGII la ordinea zilei

Un sport necunoscut la noi

SKIUL PE APA

Un colaborator ocazional al „Gazetei Sporturilor" recomandă acest sport

Expoziţia internaţională dela Paris a lansat câteva reclame interesante, menite să atragă publicul străin. Una din aceste reclame înfăţişează un skior pe apă, având în gură o funie şi în fiecare mână o torţă.

Ca skior şi sportsman, am luat parte la evoluţia acestui sport pe Riviera.

ORIGINA SKIULUI PE APA

Skiurile pe apă au fost aduse de pe insulele Haway. In 1933 într'o dimineaţă de Iulie, de pe plaja hotelului «Prosancal» am văzut un tânăr arătându-se pe suprafaţa luciei a mării, ţinându-se de o funie lungă de vre-o 10 (zece) metri legată de un «Criss-Craff» — o barcă cu motor puternic. Era Georges Ducros, un tânăr înalt de 1.85, atlet în plinul înţeles al cuvântului, un al doilea Jonny Weissmuller.

Am căutat să-l cunosc şi ocazia s'a ivit la un dineu dat de către marchiza Delevalle, în frumoasa ei proprietate din Juan «Esplanade».

S'a discutat desigur numai de ski pe apă. Ducros, puţin încrezut (de altfel avea şi dece) a dat toate detaliile asupra acestui sport. Skiurile sunt ca şi cele de munte, însă de trei ori mai late şi mai lungi; în loc de legături de fier, legături de lemn şi piele, în forma unui galoş obişnuit. Piciorul nu se fixează, ci rămâne liber, astfel ca în caz de cădere să poată eşi. La pornire, skiorul se culcă pe apă, având sub el skiurile încrucişate, ceiace ajută să se susţie pe suprafaţă, cu vârfurile în afară şi piciarele în galoş. Când skiorul se simte în echilibru face un semn. Criss-Craffful porneşte, skiorul ese din apă ţinându-se de funie, skiurile se desfac, luând poziţia paralelă. In vara anului amintit, Georges Ducros a fost Apolonul Rivierei. In spre toamnă s'au ivit câţiva imitatori şi s'au organizat concursuri. Desigur Ducros a eşit primul, clasificându-se, oficial, campion european.

UN MECENA

Sportul acesta fiind destul de costisitor — 200 franci ora — se găseau puţini amatori. In anii 1934—1935. lucrurile s'au schimbat. S'a format un club «Club de ski nautique de Juan-les-Pins» — sub patronajul d-lui şi d-nei Gould. proprietarul Cazinoului din Juan-les-Pins şi milionar.

Sportivi de valoare au început să apară. Sportul acesta a luat alt aspect. Se făceau acrobaţii, se skia pe un picior cu funia în dinţi, şi se făceau sărituri de pe trambulină. Trambulina e formată dintr'un platou de scânduri trei metri lungime şi două lăţime; pe platou sunt fixate în lăţime sârme groase de 8 mm., pe cari sunt înşirate rotiţe de lemn paralele între ele, la o distanţă de 3—4 cm. Platoul în faţă este băgat în apă, iar partea din afară e ridicată la o înălţime de un metru sau doi, fixată de două butoiaşe prevăzute cu câte un picior, care susţine platoul. Criss-Crafful trece cu viteză alături de trambulină, skiorul măsoară distanţa din ochi, alunecă din mare pe platformă, roticelele intră în acţiune, se învârtesc împrejurul osiei sale pe care o formează sârma, şi sare, ţinându-se mereu de funia Criss-Craffului. Puţini reuşesc astfel de sărituri; majoritatea cad.

CONCURSURILE

In fiecare an, la sfârşitul lui Iulie, se fac concursuri cari ţin câteva zile. Concurs de viteză, de figuri şi sărituri. In 1935 l'am revăzut pe Ducros la Cannes, făcând skiuri cu aceiaşi precizie şi eleganţă, însă fără a lua parte la concursuri. La o gală din Palm-Beache; la Paradais Club, unde în acea seară erau de faţă tot ce era pe Riviera mai elegant, una din atracţii a fost şi prezentarea pe scenă a diferiţilor campioni, foşti campioni, artişti, regisori, scriitori, pentru a spune la microfon câteva cuvinte asupra activităţii lor. Georges Ducros, între altele, a spus: «Nu iau parte la concursuri. O fac ca amator şi pentru plăcerea mea personală». Adevărul este altul. Işi simte inferioritatea şi ca să nu-şi piardă popularitatea şi titlul de campion şi de a fi lansat primul acest sport pe Riviera, a preferat ca şi Genne Tunney să agaţe mănuşile în cui.

UN SPORT POPULAR

Astăzi nu este tânăr care să fi stat la Cannes, Nisa sau Monte-Carlo să nu fi încercat acest sport. Cluburile pun Criss-Craffuri la dispoziţie cu 25 fr. un 1/4 de oră, ceiace e arhisuficient pentru un începător.

Fiind mare amator al acestui sport, m'am împrietenit aproape cu toţi skiorii. Tânărul Roger Levis, fiul fabricantului de pantofi «Andrée» posedă un Criss-Craff cu un marinar mecanic, este campionul eleganţei.

Rajatchi, polonez profesor de educaţie fizică al casei Levis, campion de sărituri (17 metri fără să cadă; record încă nebătut de nimeni). Alegrini, campion european la viteză C2 kl. pe oră, cu Braxton un tânăr atlet care promite, nepotul proprietarului hotelului «Phonausal» şi campioana Franţei madame Vermeulin de Melin, la sărituri, figuri şi viteză, cu o îndrăsneală extraordinară sare de pe trambulină pe un picior.

Patronează banchete, societăţi de binefacere, şi orice competiţii sportive; femeie frumoasă şi ştie să se servească de ceiace a împodobit-o natura.

Astăzi, unul dintre cei mai buni skiori profesionişti şi care poate fi admirat la Paris, este Charles Longlois, care a deschis şcoala de ski pe Sena. Dă numeroase exhibiţii şi epatează lumea metropolei prin curaj şi graţie întru împlinirea acestui nobil sport.

Astăzi skiurile pe apă se fac pretutindeni în Franţa, Italia, Africa de Nord, Egipt. Nu mai vorbesc de America şi în Oceanul Pacific.

Cunosc totuşi o ţară care are mare, lacuri, râuri, buni sportsmani — cari au dat dovadă de mult curaj, talent, şi au câştigat trofee pentru ţara care şi-a pus încredere în ei — ţară în care acest sport e necunoscut. Cât de frumos e să vezi de pe plajă pe cineva eşind din valuri ca un zeu al mării, frapând elementul, stârnin admiraţia tuturor cu minimum de efort şi rizic

Inclin aceste rânduri tinerilor mei compatrioţi începători, viitori campioni şi cari ne vor aduce falŭ în viitorul apropiat.

VLAD RUSSO

Rezultatele complecte ale campionatelor Greciei de atletism

ATENA, 17. (Corespondenţă particulară). — Pe stadionul Averoff au avut loc campionatele Greciei de atletism. In cadrul acestor concursuri care au întrunit la Atena pe cei mai buni atleţi din Grecia, s'au obţinut câteva performanţe care merită să fie semnalate.

Iată rezultatele complecte ale acestor campionate:

100 m.: Lambrakis 11 s. 2.
200 m.: Fotopoulos 23 s. 5.
400 m.: Misailidis 52 s.
800 m.: Georgacopulos 1 m. 59 s. 8.
1500 m.: Georgacopulos 4 m. 19 s
5000 m.: Kiriakides 15 m. 35 s.
10 km.: Kiriakides 32 m. 52.
110 m. garduri: Mantikas 15 s. 1.
400 m. garduri: Mantikas 55 s. 5
Inălţime: Pazatis 1 m. 83.
Lungime: Lambrakis 6 m. 90.
Prăjină: Thanos 3 m. 83.
Triplu salt: Napliotis 14 m. 12
Greutate: Stefanakis 13 m. 37.
Disc: Syllas 49 m. 63.
Suliţă: Papageorgiu 64 m. 30.
Disc (elenic): Syllas 42 m. 98.
Ciocan: Dimitropolos 47 m. 45.

IV. Belgia în footballul internaţional

de John Langenus

Belgienii au o mândrie: Echipa naţională belgiană este prima de pe continent, care a câştigat un campionat mondial de football, dacă putem considera jocurile olimpice dela Anvers drept campionate mondiale. In primele două turneuri olympice — 1908 la Londra şi 1912 la Stockholm, — a eşit Anglia învingătoare, celălalt finalist fiind Danemarca.

In 1920, la Anvers, au apărut englezii, danezii, suedezii, cehoslovacii, norvegienii, italienii, spaniolii, francezii, olandezii şi încă alte naţiuni. Concursul era deci interesant şi de mare valoare sportivă.

Belgienii au avut noroc. In primul tur n'au avut adversar. In etapa doua au învins cu 3:1 Spania, care mai înainte a eliminat Danemarca cu 1:0. Matchul cu Spania va rămâne mult timp memoriabil în analele footballului belgian. O mare revelaţie a fost Zamorra. Dar o senzaţie mai mare a însemnat pentru străini, că în momentul când echipa Belgiei a apărut pe teren, întregul public belgian a primit-o cu huidueli şi fluerături. Publicul nu era mulţumit cu alcătuirea echipei naţionale, în care se găseau şi unii jucători mai în vârstă. Cariera lor footballistică trebuia închisă cu un match olympic!...

Dar această atmosferă a durat numai până când a început matchul. Din acest moment întregul public a stat lângă echipa naţională, care şi-a învins adversarul.

Totuşi demonstraţia a avut consecinţe: la matchul următor s'a schimbat radical echipa, şi, la urmă, publicul belgian a fost convins că succesul olympic este opera lui, rezultatul intervenţiei sale.

In etapa treia, Belgia a luptat cu Olanda, care a eliminat Luxemburgul şi Suedia — ultima abia după două matchuri Belgia a învins cu 3:0.

Finala s'a disputat cu Cehoslovacia. Cehii au avut atunci un «Wunderteam», care a excelat în întregul turneu şi a învins Franţa cu 4:1 (Franţa — Italia 3:1), Norvegia cu 4:0 (Norvegia — Anglia 3:1!), şi Jugoslavia cu 7:0.

Au avut unii jucători de mare clasă, Kada, Kolenaty, Steiner, Ianda, etc.

Stadionul olympic era prea mic şi oamenii cari n'au putut cumpăra bilete, au săpat un drum subteran şi astfel au ajuns în stadion.

Arbitrul a fost englezul Iohn Lewis, în vârstă de 66 ani; cehii nu l'au înţeles. S'au născut dificultăţi.

Belgienii au avut o linie de atac grandioasă şi au marcat la început un goal prin Laruve. Un foult al fundaşului cehoslovac Steiner împotriva lui Coppee, a urmat un penalty şi Belgia conduce cu 2:0! Insă jocul a fost întrerupt, cehii au părăsit terenul.

Insă, Belgia a câştigat pe merit şi a marcat până la întrerupere 2 goaluri. Acesta este un fapt.

Belgia are în istoria footballului său încă un mare succes. Se vorbeşte de multe ori despre succesele echipelor din continent în faţa echipelor naţionale engleze, enumărându-se numai victoriile Spaniei, Franţei, Ungariei şi Cehoslovaciei (la rând citate), precum şi matchurile nedecise dela Viena şi Berlin. Nu se vorbeşte nici nu se gândeşte însă, că prima echipă, pe care n'a învins-o Anglia pe continent, a fost Belgia.

La 1 Noembrie 1923, cu prilejul inaugurării stadionului din Anvers, s'a jucat matchul Belgia—Anglia, care s'a terminat cu rezultatul 2:2. In echipa belgiană cel mai bun om a fost portarul Debie, pe care englezii l-au luat imediat în Anglia, la Arsenal. Echipa belgiană a fost alcătuită din amatori, ceeace englezii n'au vrut în ruptul capului să creadă. La banchetul de după match vice-preşedintele federaţiei engleze a dat expresie convingerei sale că belgienii să introducă făţiş profesionismul, numind sincer pe profesionişti. Un răspun tare al lui Seeldvayars l-a convins, că a greşit.

Belgia a fost şi prima ţară invitată în Anglia. De două ori a jucat echipa naţională belgiană în Anglia. In 1923, la Highbury, jucând cu 1:6, iar în 1924, pe arena West Bromwich Albion, când rezultatul a fost 0:4.

Să mi se ierte când accentuez aceste succese al soccerului belgian. E necesar să accentuez aceste amintiri frumoase, fiindcă au urmat anii decadenţei.

Succesele noastre au fost consecinţele războiului. Această afirmaţie nu este un paradox. Mulţi tineri belgieni au trăit, în timpul războiului, în Anglia şi au învăţat acolo footballul. Am avut jucători ca Bastin şi Dogaer, cari au jucat ca amatori — în echipa rezervă — a clubului Chelsea. Tinerii cari au rămas în Belgia, au fost şomeri şi au jucat toată ziua football. Astfel a evoluat o generaţie care în primii ani după războiu a reprezentat o clasă superioară.

Insă nu totdeauna a fost aşa!

Inaintea războiului am stat în rangul mediocrităţii — egali cu Olanda — şi am avut o bucurie mare, când ne-a reuşit să câştigăm vreun match contra Franţei, Elveţiei sau Germaniei. Atunci am pierdut întotdeauna şi contra amatorilor englezi (cu excepţia unui singur joc nedecis).

Acum au trecut anii cei grei şi trebue să spun, sincer, că şi comitetul federal are vina sa. S'a schimbat totdeauna sistemul. Odată a fost luat un antrenor — chiar doi — apoi l'au înjurat, l'au concediat şi a urmat sistemul fără sistem!

Apoi a condus Verdyck echipa naţională. Iar anul trecut s'a oprit iarăş pentru un antrenor.

Insă întreaga Belgia speră că vor veni şi timpurile mai bune, cu atât mai mult, cu cât echipele noastre nu joacă un football slab şi materialul nostru de jucători e bun şi bogat.

Anul acesta a început o muncă creatoare în această direcţie. Şi s'a creiat. Echipa belgiană are iarăşi o serie frumoasă de succese (unul şi contra Angliei şi cultivă un football care în technică este al Europei Centrale, iar în tactică al Angliei. La Bucureşti se va vedea un football bun şi o bună echipă.